

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/11/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123208085
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:3123208085.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Štillovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, JUDr. Petry Lackovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, bytom ako matka, dieťa rodičov – matky: B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom D. E. XX, E., zastúpenej právnu zástupkyňou: JUDr. Zuzana Loffayová, advokátka, so sídlom Beckovská Vieska 623, Kočovce a otca: F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom XX. XXXXXXXX XXXX/XX, A., zastúpeného právnym zástupcom: Mgr. Pavol Dudík, advokát, so sídlom, Jilemnického 532/2, Trenčín, za účasti Krajskej prokuratúry v Trenčíne, v konaní o návrhu otca maloletého na zverenie dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti, určenie výživného a úpravu styku a o návrhu otca na uloženie výchovného opatrenia, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 76P/45/2023-580 zo dňa 12. septembra 2025 takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) vo výroku I. návrh otca na zverenie maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti otca a určenie výživného matke dieťaťa zamietol. Výrokom II. upravil styk otca s maloletým A. tak, že otec je oprávnený sa s maloletým stretávať každú prvú sobotu v kalendárnom mesiaci v čase od 13,00 hod. do 18,00 hod. s tým, že otec maloletého prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky. Výrokom III. zmenil rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 07.09.2022 č. k. 8P/56/2020-209 v časti úpravy osobného styku otca s maloletým. Úprava telefonického kontaktu otca s maloletým zostala nezmenená. Výrokom IV. rodičom maloletého uložil výchovné opatrenie - mediáciu, zameranú na uľahčenie riešenia konfliktných situácií v rodine, ktorá bude sprostredkovaná akreditovaným subjektom za spolupráce s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom. Výrokom V. na zabezpečenie účelu výchovného opatrenia rodičom uložil počas výkonu výchovného opatrenia povinnosť spolupracovať s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom. Výrokom VI. návrh otca na uloženie výchovného opatrenia maloletému A. zamietol. Výrokom VII. štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Výrokom VIII. určil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal povinnosti bezodkladne odovzdať maloletého A. do dočasnej osobnej starostlivosti otca, vo veci samej sa domáhal zverenia maloletého do svojej osobnej starostlivosti, určenia výživného vo výške 200,- Eur mesačne s tým, že styk s matkou nežiadal upraviť, na jeho odôvodnenie, na vyjadrenie matky k návrhu, na správy zo šetrenia pomerov, rozsah vykonaného

dokazovania a za aplikácie ust. § 26, § 78 ods. 1, § 36 ods. 1, § 24 ods. 1 až 5, § 25 ods. 1, 2, § 37 ods. 2 až 8 Zákona o rodine, § 52 CMP, rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovvej časti svojho rozsudku.

3. Po vykonanom dokazovaní zhrnul skutkový stav, v ktorom uviedol, že bolo na samostatné konanie uznesením tamojšieho súdu vylúčené konanie v časti o nariadenie výchovného opatrenia, a to uloženia povinnosti maloletému a oboj rodičom podrobiť sa odbornému poradenstvu s tým, že vec bola vedená pod sp.zn. 76P/71/2024 a následne bola spojená s konaním v tejto veci sp.zn. 76P/45/2023 s tým, že týmto návrhom sa otec domáhal, aby súd uložil rodičom maloletého a maloletému povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu v CDR G. po dobu 9 mesiacov od právoplatnosti uznesenia v termínoch a podmienkach určených po vzájomnej dohode.

V ďalšom poukázal na to, že maloletý A. bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 12.11.2025 č.k. 9P/35/2015-63 zverený do osobnej starostlivosti matky, výživné bolo určené sumou 80,- Eur mesačne, bol upravený styk otca s maloletým. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 9P/34/2018 bola zvýšená výživovacia povinnosť otca zo sumy 80,- Eur mesačne na sumu 150,- Eur mesačne. Ďalším rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 8P/56/2020-209 zo dňa 07.09.2022 súd schválil rodičovskú dohodu o zvýšenie výživného zo sumy 150,- Eur mesačne na sumu 200,- Eur mesačne od 01.10.2022 a zároveň bola zmenená úprava styku otca s maloletým, a to tak, že bol upravený bežný styk otca tak, že je oprávnený sa s maloletým A. stretávať každú páru stredy od 15:00 hod. do 19:00 hod, každý páry víkend od piatka od 16:00 hod. do nedele do 18:00 hod., následne bol upravený styk počas letných, jarných, zimných školských prázdnin, veľkonočných sviatkov s tým, že v tomto prípade bežná úprava styku neplatí. Bolo rozhodnuté aj o oprávnení otca kontaktovať maloletého aj telefonicky každú nepáru stredy od 18:00 hod. do 18:15 a každý nepáry piatok od 16:00 hod. do 16:15 hod. s tým, že matka je povinná maloletého na telefonický kontakt s otcom pripraviť. Následne bolo ďalším rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 9P/65/2022 konanie v časti týkajúcej sa návrhu matky na udelenie súhlasu k prihláseniu maloletého A. do športovej triedy na základnej škole, zastavené a v časti, v ktorej sa matka domáhala udelenia súhlasu k prihláseniu maloletého A. do školy v prírode v dňoch 05.06.2023 a 10.06.2023 v penzióne H., A. I., bol ako predčasne podaný, návrh zamietnutý.

O návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým mala byť matke uložená povinnosť bezodkladne odovzdať maloletého do jeho osobnej starostlivosti bolo rozhodnuté uznesením tamojšieho súdu zo dňa 09.10.2023 sp.zn. 76P/45/2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2023 č.k. 13CoP/101/2023-98 tak, že návrh otca bol zamietnutý.

4. Súd prvej inštancie mal za to, že v priebehu konania, ktoré trvalo, vzhľadom na potrebu podrobného dokazovania, dlhší čas, sa situácia postupne vyvíjala a menila. Medzi rodičmi maloletého sa prejavovali čoraz väčšie nezhody a tieto sa prejavili podávaním viacerých návrhov na nariadenie neodkladných opatrení, či podávaním trestných oznámení zo strany otca maloletého. Súd prvej inštancie bol presvedčený o tom, že cieľom rodičov nebolo dosiahnuť to, čo je prospešné pre ich dieťa, ale dosahovať predovšetkým vlastné ciele, viesť vzájomný boj a snažiť sa z neho víťazne vyjsť. Súd prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom znalca B. J. B., že rodičovské schopnosti sú u oboch rodičov výrazne oslabené. Dieťa má vytvorené citové väzby k oboj rodičom, napokon aj rodičia voči dieťaťu, avšak stále rovnako, ako v predchádzajúcom období, je dieťa rukojemníkom ich vzájomných sporov. Maloletý A. prežíva pomerne ťažké obdobie (podporené aj pubertálnym vekom), ktoré je práve spôsobené neschopnosťou rodičov vytvoriť si medzi sebou pozitívne vzťahy a akceptovať sa navzájom ako rodičia. Maloletý, ktorý pôvodne nechcel stáť ani na strane jedného z rodičov, sa postupne dostal do situácie, ktorá je preňho jednoduchšia, keď sa snaží vytesniť zo svojho života jedného z rodičov, aby nemusel odolávať tlaku zo strany oboch rodičov. Konflikt lojality, uprostred ktorého maloletý stál, viedol napokon k tomu, že sa maloletý snažil vyriešiť situáciu tak, aby uprostred tohto konfliktu už nemusel stáť. Maloletý A. je inteligentný, uvedomuje si správanie svojich rodičov, vie ho už vyhodnotiť, až doposiaľ sa snažil im oboj vyhovieť. To viedlo k tomu, že vždy konal účelovo, podriaďoval svoje želania želaniam rodičov a rodičom hovoril vždy to, čo chceli počuť. Určitým medzníkom bolo leto 2025, kedy maloletý absolvoval dovolenku v Turecku spolu s matkou, čo viedlo k radikálnejšiemu správaniu otca voči nemu. Vyústilo to až do situácie, že maloletý otcovi napísal, že ak ho na dovolenku s matkou pustí, bude s ním celý ďalší letný mesiac, ale ak nie, už k nemu nikdy nepôjde. V tomto smere sa súd kriticky postavil k správaniu matky, ktorá, napriek tomu, že vedela, že dovolenka sa má absolvovať aj v čase, keď má byť maloletý s otcom, si dovolenku vopred objednala bez súhlasu otca a túto aj napriek negatívnemu stanovisku otca a súdu, ktorý jej návrh na zmenu styku neodkladným opatrením zamietol, absolvovala. Nielenže nerešpektovala rozhodnutie súdu o styku otca s dieťaťom, ale zhoršila vzťahy v rodine. Na druhej

strane, ani otec nebol schopný adekvátne zareagovať na žiadosti, na ktorých chcel dovolenku s matkou absolvovať a v A. trval na svojom styku s maloletým, hoci mu v zásade nič nebránilo v tom, aby sa čiastočne prispôbil a ukázal synovi, že mu ide o jeho záujem. Otec v uvedenom období, keď matka podávala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nemal referovanú žiadnu dovolenku (túto si objednal až po doručení jej návrhu) a mohol matke vyjsť v ústrety. Maloletý na dovolenku s matkou napokon išiel a po návrate z nej sa kriticky začal správať voči styku s otcom, ktorý začal odmietať. Otec následne opäť nevolil dobrú alternatívu a na každý styk, ktorý sa mal realizovať, volal hliadku polície, ktorej maloletý sám uviedol, že sa stretnúť s otcom nechcel. A. uviedol, že mu veľmi prekážalo, že k nim policajti prišli a otec ich volal opakovane. A. veľmi výstižne v rámci jeho výsluchu zhodnotil svojich rodičov a ich vzájomné vzťahy, keď uviedol, že ak by boli jeho rodičov vypustili do divočiny a museli by sa o seba postarať, okamžite by sa rozíšli a spolu by určite napriek nebezpečnej situácii neboli. A. sa v tejto situácii ocital už dlhodobo, podľa názorov súdu vie presne predvídať, aká reakcia nastane v určitej situácii, ak sa nevyhovuje otcovi alebo mame. Na otcovi mu prekáža, že z banálnych vecí dokáže urobiť veľkú vec. Pre maloletého je v súčasnosti dôležité, aby sa situácia upokojila, aby rodičia prestali spolu bojovať. Súd dospel k záveru, že ani jeden z rodičov nie je dokonalý, ba dokonca ani úplne dobrý rodič, pretože matka aj otec môžu pre dieťa predstavovať i riziko v jeho výchove, na strane druhej však jediné, čo momentálne potrebuje, je pokoj. Maloletý A. má viac ako 14 rokov, čiže nie je možné nakladať s ním ako s malým dieťaťom. A. sa dostal do situácie, kedy sa postavil na stranu matky (napriek jej nedostatkom) a u nej chce zostať. Vzhľadom na jeho vek a potrebu upokojenia celej situácie, súd dospel k záveru, že je to momentálne najvhodnejšia alternatíva, a to aj napriek všetkým výchovným nedostatkom na strane matky. U matky má maloletý vytvorené vhodné podmienky pre bývanie, učenie, dochádzku do školy. Maloletý nechce meniť bydlisko, nechce meniť školu, kde je zvyknutý, kde to má rád. Otec ho v tomto smere nepočúval a dosiahol pravý opak toho, o čo sa usiloval, a to o častejší kontakt so synom. Matka má svoje výchovné limity, avšak ak by nedochádzalo k stretu s otcom dieťaťa, mohla by výchova prebiehať oveľa pokojnejšie a nestupňovali by sa ani jej výchovné nedostatky. Zvereniu dieťaťa do výchovy otca bráni aktuálne predovšetkým odmietavý postoj syna voči nemu. Súd sa v súčasnosti nestotožňuje s tým, že by dieťa malo byť v náhradnej osobnej starostlivosti inej osoby ako rodiča. Dieťa má matku, má otca, obaja v zásade sú schopní dieťa vychovávať, iba k sebe sa nevedia správať. Ak by sa maloletý v súčasnosti dal do náhradnej starostlivosti, zobrala by sa mu istota, ktorú aktuálne u matky má. Matka s náhradnou starostlivosťou o dieťa nesúhlasila, otec naopak, bol tejto alternatíve naklonený, kde navrhoval zverenie syna do starostlivosti jeho matky. Toto bolo istým spôsobom pre súd prvej inštancie zarážajúce a viedlo k úvahe o tom, či má otec dieťaťa na mysli skutočne záujem svojho syna, ak je ochotný svoje dieťa zveriť inej osobe. Matka predstavuje pre maloletého osobu, ku ktorej má citovú väzbu a predstavuje pre neho určitú istotu, aj keď nie bez nedostatkov. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že nebolo preukázané na strane matky, že by svoje dieťa týrala, či zanedbávala oň starostlivosť. Všetky skutočnosti, ktoré boli uvádzané otcom, neboli v konaní preukázané. Maloletý má dobrý vzťah aj k partnerovi matky, absoluuje s ním výlety, ani pri výsluchu nemal voči nemu výhrady, tieto nemal ani u znalca. Pokiaľ sa poukazovalo na to, že mal partner matky útočiť na maloletého, toto v konaní preukázané nebolo. Ani podané trestné oznámenie nevedlo k záveru, že by bolo maloletému úmyselne ublížené (šípkou), maloletý sám aj pred súdom uviedol, že mu úmyselne manžel matky neublížil, išlo o náhodu. Maloletý nemá problém ani so svojou mladšou sestrou, ktorú akceptuje. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie návrh otca na zverenie maloletého do jeho starostlivosti a určenie výživného zo strany matky zamietol ako nedôvodný. Maloletý pri výsluchu opakovane na otázku súdu uvádzal, že sa nechce s otcom vôbec stretávať, napriek tomu súd bol toho názoru, že úplné prerušenie kontaktu A. so svojim otcom nie je v jeho záujme. Situácia je síce aktuálne vyhrotená po dovolenke v Turecku, avšak pokiaľ otec dieťaťa zmení svoj postoj k nemu, dá sa očakávať, že stretávanie syna s otcom opäť naštartuje. Za týmto účelom súd upravil styk otca s maloletým odlišne od pôvodného rozhodnutia. Počas týždňa sa otec so synom už sám nestretával, opakovane stretnutia z pracovných dôvodov zrušil. Aj podľa názoru súdu styk počas týždňa nie je vzhľadom na vek maloletého vhodný, má viac školských povinností, viac sociálnych kontaktov a pre rodiča a dieťa je preto v tomto veku lepšie, ak sa stretávajú počas voľných dní. Aby došlo k zachovaniu aspoň čiastočného vzťahu, bol styk upravený na jednu sobotu v mesiaci. Je však na otcovi maloletého, aby svojho syna počúval, akceptoval jeho názory. Priviesť na každý styk políciu nie je tým najlepším riešením. Súd zároveň ponechal v platnosti aj telefonický kontakt otca so synom, pretože ten umožňuje dohodnúť sa včas o mieste a programe stretnutia. Súd teda nezistil dôvod na zmenu pôvodného rozhodnutia o starostlivosti o maloletého, ani v oblasti osobnej starostlivosti, ani v oblasti výživného. K výraznej zmene pomerov na strane maloletého alebo jeho rodičov od poslednej úpravy nedošlo. Určené výživné vo výške 200,- Eur mesačne zodpovedá potrebám dieťaťa i možnostiam oboch rodičov podieľať sa na jeho výžive. Matka

poberá rodičovský príspevok 351,80 Eur a rodinné prídavky vo výške 120,- Eur mesačne. Pribudla jej vyživovacia povinnosť k Leyle, otec maloletého dosahuje čistý mesačný príjem 1.350,34 Eur, nemá inú vyživovaciu povinnosť. Maloletý má bežné výdavky na bývanie, stravu, ošatenie, hygienu, je zdravý. V ďalšom poukázal na to, že zo záverov znaleckého posudku, vykonaného dokazovania, správania rodičov, z ich vyjadrení vyplýva, že nie sú schopní riešiť konfliktné situácie, potrebujú pomoc. Výchovné opatrenie musí smerovať k tomu, aby mali rodičia jeden cieľ, a to riadnu výchovu ich dieťaťa. Matka bola ochotná spolupracovať aj na dobrovoľnej báze, otec sa tejto spolupráci nepodrobil, hoci následne sám požadoval nariadenie výchovného opatrenia. Nie je to maloletý, ktorý aktuálne potrebuje pomoc, ale jeho rodičia. Pokiaľ sa oni nenaučia k sebe správať, darmo sa bude pracovať s maloletým. Súd preto aktuálne návrh otca na nariadenie výchovného opatrenia vo vzťahu k maloletému zamietol, ale uložil výchovné opatrenie rodičom, a to povinnosť spolupracovať s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Čo sa týka náhrady trov, ktoré platil štát, súd náhradu štátu nepriznal. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP, a to tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku do výrokov I., II., IV. a V., teda do výrokov o zamietnutí návrhu otca, úprave - obmedzení styku so synom a nariadenia výchovného opatrenia a na neho nadväzujúci výrok V. podal v zákonnej lehote prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu podaním doručeným súdu 27.10.2025 odvolanie otec, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP, § 52 ods. 1 CMP. V odôvodnení uviedol k nesprávnemu a neúplnému skutočnému stavu vecí, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom v rámci rozhodovania a odôvodnenia rozhodnutia nezaoberal negatívami, na ktoré poukazoval vo vzťahu k výchove matky, len ľahkovážne opísal situáciu týkajúcu sa hodenej šípky, na všetky ostatné uviedol, že sa nepreukázali, pritom ich syn sám potvrdil počas svojej výpovede u znalca, kde mal jedinou možnosť vypovedať bez nátlaku matky, teda v jej neprítomnosti. V súčasnej dobe matka robí rovnaké výkonné zlyhania ako v prípade syna H., prvého syna, kde vo vzťahu k jeho osobe je v spise zabezpečené rozhodnutie v inej veci, pričom H. mal v čase zlyhania matky približne rovnaký vek ako ich syn a voľnosť, ktorú prezentuje, je vlastne nezáujem zo strany matky o maloletého A., čo u H. malo za následok krádeže v obchodoch, drogovú závislosť, dlierstvo drog a tunajší súd musel nariadiť liečenie v resocializačnom zariadení K. – L.. Rovnako neriešil súd prvej inštancie týranie zo strany partnera matky, ako aj samotnej matky, čo sa týka maloletého, na ktoré upozorňuje otec už niekoľko rokov a danú skutočnosť potvrdil aj ich syn v rámci výpovede u súdneho znalca B. J. B., konkrétne na strane 27. Matka už pred súdnym znalcom jasne deklarovala svoj záujem, že ak by ona mala možnosť rozhodovať o styku otca so synom, tak by styk neupravovala, skôr by mu styk obmedzila. Aj z tohto je podľa názoru otca zrejmé, že tento stav postoja syna k osobe otca bol vyvolaný matkou, ktorá už koncom jari 2024 deklarovala svoj záujem na obmedzení styku. Uvedené už aj nastalo, čo vychádza z toho, že syn dňa 29.06.2025 posledný deň osobného kontaktu sa otca i matky otca vypytoval na prázdniny, tešil sa na ne a následne o 2 týždne už nechcel otca ani vidieť. Z tohto dôvodu má otec za to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutočný stav vecí, najmä vo vzťahu k novým skutkovým tvrdeniam, ktoré súd vyvodil z výsluchu syna dňa 12.09.2025, hoci ich súd považoval za tak závažné, že na základe nich obmedzil styk otca so synom na 5 hodín mesačne, neurobil na overenie a preverenie týchto skutočností absolútne nič, nedoplnil žiadnym spôsobom dokazovanie a svoje rozhodnutie založil na vyjadrení ich syna, ktorý 2,5 mesiaca otca nevidel. V ďalšom poukázal na to, že skutkové tvrdenia, ktoré súd ustálil z výsluchu maloletého počas celého konania, ani v rámci iných súdnych konaní, prípadne u znalcov alebo psychológa M., syn nikdy netvrdil. Doteraz sa na tieto veci nikomu nestážoval, ani otcovi, pritom otec mal za to, že majú férový a úprimný vzťah. Zároveň v ďalšom poukázal aj na aktuálnu situáciu po vydaní napadnutého rozhodnutia, kde uviedol, že styk so synom neprebíha vôbec a rovnako neprebíha ani žiadny telefonický kontakt s tým, že keď mu otec napíše, že príde pre neho, odpíše mu sms správu, že nemá pre neho chodiť vôbec, že s ním nepôjde. Zároveň synovi sa výrazne zhoršili v školskom roku známky s tým, že súdu predložil náhľad jeho známok z Edupage. Zároveň uviedol, že v súčasnej dobe je takmer bez kontaktu so synom, jediným sú sms správy a prakticky nemá o ňom žiadne informácie. Po lete 2025 matka vie, že pokojne môže porušovať súdne rozhodnutia, lebo súd § 25 ods. 4 Zákona o rodine aj tak nepoužije a situáciu vie využiť vo svoj prospech vo vzťahu k obmedzeniu styku tak, ako sa o tom vyjadrovala už roku 2024 u súdneho znalca. Zároveň poukázal na to, že súd vec nesprávne právne posúdil najmä v časti svojho rozhodnutia, ktorým obmedzil styk otca so synom, nesprávne aplikoval § 25 ods. 3 Zákona o rodine v spojení s Čl. 5 Zákona o rodine na prejednávany prípad, keď podľa otcovho právneho názoru bezdôvodne a v rozpore so záujmami maloletého obmedzil styk otca s ním, a to iba na základe toho, ako sa syn vyjadril súdu potom, ako otca takmer po 2,5 mesiaci vôbec nevidel a nebol s ním takmer v žiadnom kontakte. Zároveň otec v odvolaní uviedol, že súd 10.03.2025 vydal uznesenie č.k. 76P/45/2023-410, ktorým styk otca so

synom rozšíril a medzi týmito rozhodnutím a napadnutým rozsudkom zo dňa 12.09.2025 pritom (okrem matkou zmareného styku počas letných prázdnin) nenastalo nič, čo by mohlo viesť k takému zásadne obmedzujúcemu rozhodnutiu súdu o otázke styku otca so synom. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec aj tým, že neaplikoval na vec § 25 ods. 4 Zákona o rodine v spojení s § 36 Zákona o rodine a Čl. 5 Zákona o rodine, hoci matke súd opakovane vyčíta v rozhodnutí i na pojednávaní bezdôvodné a zámerné neumožnenie styku, súd bez vysvetlenia uvedené ustanovenie Zákona o rodine neaplikoval. Matka porušila dve súdne rozhodnutia, k porušeniu došlo bezdôvodne a hlavne vedome s veľkým časovým predstihom, teda s vopred naplánovaným konaním. Týmto nesprávnym procesným postupom teda súd prvej inštancie znemožnil otcovi, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Medzi jedným z komponentov práva na spravodlivý proces patrí aj právo na preskúmanie rozhodnutia. Čo sa týka výrokov IV. a V. rozsudku, podľa otca, nariadené výchovné opatrenie je nesprávne, zbytočné a mýňa sa účinku, ktorý súd sleduje, a to riadna výchova maloletého syna. Otec s matkou v súčasnosti prakticky spolu nekomunikuje, tento stav nastal od júla 2025 a je len a len v dôsledku, že matka si svojvoľne naplánovala letnú dovolenku v čase, keď podľa právoplatného súdneho rozhodnutia mal mať syna otec. Súd jej zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na zmenu termínu letných prázdnin a ona i napriek tomu dovolenku nestornovala a nakoniec nejakým spôsobom primäla aj maloletého, aby uprednostnil dovolenku s ňou pred časom stráveným s otcom. Súd nariaďuje výchovné opatrenie rodičom v čase, kedy sa dá povedať, že maloletý syn zo dňa na deň prestal s otcom úplne komunikovať, či už osobne alebo telefonicky, napriek tomu, že na konci prázdnin dňa 29.06. sa tešil na prázdniny u otca. Súd túto skutočnosť ignoroval alebo ju nechcel vidieť. Ak súd mal za to, že je potrebné vo veci nariadiť výchovné opatrenie, toto malo smerovať primárne k tomu, aby sa napravil vzťah otca so synom, ktorý bol zo dňa na deň de facto zničený. Vzhľadom na uvedené otec navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie a rozhodnutie, eventuálne ho zmenil tak, že rozhodne v súlade s petítnym návrhom otca zo dňa 13.09.2023, a teda, že syn bude zverený do jeho osobnej starostlivosti, bude určená vyživovacia povinnosť matky vo výške 200,- Eur a jej styk so synom nebude upravený.

6. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca v podaní doručenom súdu 12.11.2025 uviedla, že sa s rozsudkom Okresného súdu Trenčín plne stotožňuje, považuje ho za vecne aj právne správny. Konanie bolo začaté v roku 2023 a do doby vynesenia rozsudku bolo vykonané veľmi rozsiahle dokazovanie, ktoré značne poznačilo aj maloletého syna. Otec neustále matku osočoval, znevažoval ju ako matku, tvrdil, že matka ich syna týra, čo nebolo nikdy a nikým preukázané. V konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie, kedy v tom čase sa znalec prikláňal k sriedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, s čím otec nesúhlasil, nakoľko by musel syna vozit' do a zo školy v B.. Súčasne bolo neodkladným opatrením rozhodnuté o rozšírení styku otca so synom, ktoré otec absolútne nevyužil, voči rozhodnutiu sa odvolal s odôvodnením, že z pracovného hľadiska mu to nevyhovuje. Jeho cieľom bolo jedno, vziať syna zo starostlivosti matke a takto sa jej pomstiť. Počas obdobia od podania predmetného návrhu podal otec ešte niekoľko šikanózných podaní, či už v civilných alebo v trestných veciach, pričom nebol ani v jednom prípade úspešný, čo viac otca motivovalo s matkou bojovať. Otec sa vyjadril, že by súhlasil aj s náhradnou osobnou starostlivosťou, čo matka považovala za absolútne nevhodný krok. Otec by sa radšej vzdal svojho syna, ako by ho mala mať v starostlivosti matka. Maloletý A. riadne k otcovi chodieval podľa rozsudku, matka mu nikdy v situácii nebránila. Situácia sa začala značne komplikovať, keď sa vyjadril, že nechce v žiadnom prípade meniť školu, t.j. SOS neprichádza do úvahy. Maloletý A., čím ďalej, tým viac odmietal styk s otcom s odôvodnením, že u otca sa nudí, otec ho nepočúva, musí robiť, čo otec chce. Otec trval na vypočutí syna na súde, k čomu nakoniec aj došlo, kde sa syn jednoznačne vyjadril k téme jeho zverenia a styku s otcom, pričom v čase rozhodovania maloletý A. otca absolútne odmietal. Z vyjadrenia syna od kolízneho opatrovníka zo dňa 22.04.2025 je zrejmé, že otcovi nejde o najlepší záujem dieťaťa, ide mu neustále len o ponižovanie, šikanu a spochybňovanie matky maloletého, na čo bolo poukazované v priebehu konania. Kontakt s otcom maloletý A. prerušil vtedy, keď mu otec bránil ísť s matkou a partiou kamarátov a známych do Turecka, kde nikdy nebol. Matka otca slušne požiadala o výmenu termínov, dokonca mu počas letných prázdnin ponúkla styk so synom o jeden týždeň dlhšie, otec však nesúhlasil. Maloletý A. sám otca prosil, aby ho na dovolenku pustil, ani tejto prosbe jeho otec nevyhovel. Týmto krokom si otec u syna všetko pokazil. Maloletý A. od tej doby (07/2025) odmietal k otcovi chodiť úplne, pričom otec pri každom jednom prebratí, kedy A. odmietol s ním ísť, privolal policajnú hliadku. Otec v odvolaní upriamuje pozornosť na to, čo povedal A. u znalca v roku 2024, avšak do dnešného dňa si neuvedomil, že jeho syn rastie, dospelie, mení sa a rovnako, nezaobrá sa tým, prečo ho syn napriek veciam, ktoré uviedol u znalca, odmieta. Aj situáciu s hodenou šípkou maloletý A. pri výsluchu ozrejnil. Otec opakovane obviňoval, či už z fyzického alebo

psychického týrania dokonca aj partnera matky, čo už hraničí z posadnutosťou, prihladnuc na fakt, že žiadne týranie nebolo nikdy a nikým žiadnym spôsobom preukázané. Tvrdenia otca boli vyvrátené správou kolízneho opatrovníka, kde jednoznačne bolo uvedené, že napriek viacerým kontrolám zo strany ÚPSVaR a viacerým pracovníkom nebolo žiadne zanedbávanie starostlivosti zo strany matky nikdy preukázané. V súčasnosti maloletý A. otca absolútne odmieta, nechce k nemu ísť. A. konzistentne tvrdí, čo povedal aj pri jeho výsluchu. Maloletý A. sám matke poslal screenshoty sms správ s otcom, kde mu jasne oznamuje, že k nemu nejde. Nikto maloletého nemanipuluje, maloletý sa rozhodol takto sám po tom všetkom, čo jeho otec robil, a to nielen matke, ale aj jemu. Práve z dôvodu dlhodobo nevhodného správania otca voči maloletému synovi považuje matka rozhodnutie súdu za súladné s najlepšimi záujmami dieťaťa. Čo sa týka uloženého výchovného opatrenia, v čase riešenia otcovho návrhu na výkon rozhodnutia (11/2023) bolo rodičom odporučené dobrovoľne sa podrobiť poradenstvu na CDR B.. Matka s týmto súhlasila dobrovoľne, podpísala aj dohodu dňa 07.11.2023, následne pracovníčka CDR mala kontaktovať otca maloletého A., ktorý predmetnú dohodu odmietol podpísať, a teda vo veci sa nemohlo ďalej pokračovať. Napriek tomu, že otec sám žiadal uloženie výchovného opatrenia, toto následne odmietol. V súčasnej dobe podal proti uloženému výchovnému opatreniu odvolanie, pričom trvá na tom, aby bolo výchovné opatrenie uložené jeho maloletému synovi. Uvedené považuje matka za úplne nevhodné, nakoľko otec svojimi podaniami a svojim správaním dlhodobo zaťažoval syna A., ktorý sa presne vyjadril čo chce a čo nechce, hlavne už chce mať kľud a nechce už navštevovať žiadne inštitúcie ani psychológa. Z tohto dôvodu navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny v celom rozsahu.

7. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca v podaní doručenom súdu 14.11.2025 (č.l. 612 súdneho spisu) navrhol rozsudok potvrdiť, poukázal na skutočnosť, že otec dlhodobo žiada o zverenie maloletého do svojej starostlivosti s tvrdením, že matka maloletému nezabezpečuje adekvátnu starostlivosť. Napriek opakovaným šetreniam v domácnosti matky viacerými pracovníkmi úradu sa nikdy zanedbanie starostlivosti matky voči maloletému nepotvrdilo.

8. Okresná prokuratúra vo vyjadrení k odvolaniu v podaní doručenom súdu 27.11.2025 (č.l. 618 súdneho spisu) zotrvala na jej stanovisku, že predmetné odvolanie považuje za nedôvodné a navrhuje, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok potvrdil.

9. Do konania bolo doručené dňa 15.12.2025 (č.l. 620 súdneho spisu) autentické vyjadrenie otca cez jeho zástupcu - replika k vyjadreniam účastníkom konania, v ktorom, okrem iného, otec zopakoval skutočnosti už uvádzané v podanom odvolaní a vyjadroval sa k vyjadreniu matky, kde poukázal na to, že vždy rešpektoval najlepší záujem dieťaťa, rešpektoval názor kolíznej opatrovníčky ohľadom náhradnej starostlivosti a navrhol osobu - starú matku a prostredie, ktoré je pre syna známe a domácnosť bola kuratelou v A. opakovane preverená a vyhodnotená ako vhodná pre syna. Zo strany matky bola navrhnutá sestra N. žijúca v D. O. P., ktoré prostredie bolo neznáme pre syna. Jediný problém však považoval súd v danom prípade, a to zmenu školy, a to bez toho, aby poznal situáciu. Čo sa týka dovolenky v Turecku, otec sa so synom otvorene rozprával o dovolenke v Turecku, dokonca ho motivoval k tomu, aby išiel. Syn uviedol, že nechce ísť, lebo sú tam samé dievčatá mladšie a odmieta sa o tie starať, proste by si dovolenku neužil a rovnako odmietal spať na prístelke. Osobne so synom sa otec rozprával v posledný deň pobytu u neho 29.06.2025, a to o jeho oslave v júli, s babkou plánovali piecť tortu. Nie je možné, aby syn radikálne zmenil názor na otca bez zásahu inej osoby. Otec naďalej trval na podaní námietky na podozrenie zo zaujatosti, nakoľko v danom konaní je niekoľko záujmov, konajúca sudkyňa má rovnaké priezvisko ako právny zástupca matky za slobodná – C., právny zástupca matky si tyká s dozorujúcim prokurátorom, kolízny opatrovník má zhodné priezvisko so starou matkou matky – Q., kolízny opatrovník býva v rovnakej obci, ako samotná matka.

V prípade volania hliadky polície otec konal na základe inštrukcií pracovníčky linky dôvery a po informácii zo strany polície, kedy otcovi oznámili, že v prípade marenia styku, správu zo zásahu zasielajú súdu. Súd napriek tomu, že mal informáciu, že styk neprebíha v súlade s rozsudkom a matka úmyselne marí styk bez dôvodu, napr. že svojvoľne nariadi synovi karanténu, a to napriek negatívnym výsledkom na ochorenie salmonelóza, žiadnym spôsobom nekonal. Otec výchovné opatrenie prostredníctvom CDR neodmietal, jedinou výhradou mal vzhľadom na pracovné povinnosti k miestu. CDR akceptoval túto požiadavku a stretnutia prebiehali v O.. Stretnutia v CDR situáciu nevyriešili, boli navrhnuté sedenia v rodinnej porade v A., ktoré boli na dobrovoľnej báze. Otec súhlasil, matka však odmietla. Jedinou prioritou bola jej dcéra, nie syn A.. Matka nemá záujem, aby sa komunikácia medzi nimi ako rodičmi zlepšila. Otec naďalej trvá na zverení syna do osobnej starostlivosti. Zároveň na základe vyššie

uvedených skutočností opätovne požiadal súd, aby zabezpečil vypočutie maloletého A. na súdnom pojednávaní v súlade s jeho právom vyjadriť sa k veciam, ktoré sa ho týkajú, a to v prostredí, kde sa bude cítiť bezpečne a kde môže slobodne vyjadriť svoj názor bez možného ovplyvňovania zo strany rodičov alebo iných osôb.

10. V priebehu odvolacieho konania bolo do spisového materiálu doručené podanie Krajskej prokuratúry v Trenčíne, so sídlom Legionárska 7158/5, 912 50 Trenčín, zo dňa 26.01.2026, ktorým došlo k oznámeniu o prebratí vstupu do konania, ktorý vykonala a doposiaľ realizovala Okresná prokuratúra Nové Mesto nad Váhom. Krajská prokuratúra zároveň požiadala, aby jej boli doručované všetky písomnosti súvisiace s prejednávanou vecou.

11. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), na základe odvolania podaného v zákonnej odvolacej lehote osobou oprávnenou, a to otcom maloletého dieťaťa, postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, posúdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za aplikácie ust. § 65, § 66, § 67 CMP a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojení s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predložením súdneho spisu, odvolací súd v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a náležite ich vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je súd prvej inštancie koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasieť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne k odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Podstatou odvolania otca maloletého dieťaťa po oboznámení sa s jeho obsahom, podľa názoru odvolacieho súdu, do všetkých výrokov napadnutého rozsudku, bolo namietanie nesprávneho procesného postupu, ktorým došlo k tomu, že bolo znemožnené otcovi ako účastníkovi konania, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvej inštancie nesprávne, resp. neúplne zistil skutočný stav veci. Čo sa týka odvolacích dôvodov, ktoré uvádzal otec v podanom odvolaní, odvolací súd konštatuje, že ani jeden z týchto odvolacích dôvodov nebol naplnený.

15. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že naposledy bol výkon rodičovských práv a povinností k maloletému upravený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 8P/56/2020-209 zo dňa 07.09.2022, v zmysle ktorého bola zmenená úprava styku otca s maloletým, bol upravený bežný

styk otca s maloletým A., a to každú párnú stredu od 15:00 hod. do 19:00 hod., každý párný víkend od piatka od 16:00 hod. do nedele do 18:00 hod. a následne bol upravený styk počas letných, jarných, zimných školských prázdnin a veľkonočných sviatkov s tým, že v tomto prípade bežná úprava styku neplatí. Bolo rozhodnuté aj o oprávnení otca kontaktovať maloletého aj telefonicky každú nepárnú stredu od 18:00 hod. do 18:15 hod. a každý nepárny piatok od 16:00 hod. do 16:15 hod.

Otec sa svojím návrhom na začatie konania domáhal zmeny rodičovských práv a povinností k maloletému A., a to zverenia maloletého do svojej osobnej starostlivosti, s odôvodnením, že matka nezabezpečuje adekvátne starostlivosť o maloletého, dochádza zo strany matky, príp. jej partnera k týraniu maloletého.

16. Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom.

17. Podľa § 26 Zákona o rodine, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

18. Podľa ust. § 121 CMP rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery.

19. Podľa § 25 ods. 4 Zákona o rodine, ak jeden z rodičov opakovane bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému rodičovi styk s maloletým dieťaťom upravený podľa odseku 1 alebo 2, súd môže na návrh niektorého z rodičov zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti.

20. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. K odvolaciemu dôvodu otca spočívajúcim v tom, že súd prvej inštancie nesprávne, alebo neúplne zistil skutočný stav veci a nezaoberal sa negatívami, na ktoré otec poukazoval vo vzťahu k výchove matky, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odseku 43. odôvodnenia napadnutého rozsudku riadne zdôvodnil, že na strane matky nebolo preukázané, že by svoje maloleté dieťa týrala, zanedbávala starostlivosť o neho, prípadne, že by jej partner mal útočiť na maloletého, že by prítomnosť partnera v domácnosti matky bola maloletému na jeho ujmu. Rovnako ani podané trestné oznámenie nevedlo k záveru, že by maloletému úmyselne bolo ublížené, kedy sám maloletý uviedol, že mu úmyselne manžel matky neublížil, išlo o náhodu. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pre maloletého je v súčasnosti najdôležitejšie, aby sa situácia upokojila, aby rodičia prestali spolu bojovať tak, ako uviedol v odseku 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia, zároveň súd prvej inštancie riadne v odsekoch 41., 42., 43. zdôvodnil, prečo návrh otca na zmenu výchovy vo vzťahu k maloletému, konkrétne zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti a určenie výživného, zamietol. Odvolací súd sa s uvedeným odôvodnením stotožňuje v celom rozsahu a na tieto odseky rozsudku súdu prvej inštancie odkazuje.

Zároveň z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že súd prvej inštancie pri zamietnutí návrhu otca na zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti vychádzal aj z názoru maloletého, kedy vykonal pohovor s maloletým v rámci nariadeného pojednávania dňa 12.09.2025 (č. I. 576 spisu). Zo zisťovania názoru maloletého vyplynulo, že maloletý v tom čase vo veku 14 rokov bol schopný prezentovať svoj názor a vyjadril dôvody, prečo sa nechce stretávať s otcom, chce bývať u matky, rozumie si s jej partnerom, opísal, ako prebieha styk s otcom. Maloletý nechce meniť bydlisko, nechce meniť školu, je zvyknutý, kde to má rád, a preto súd prvej inštancie vzhľadom na vek maloletého, potrebu upokojenia celej situácie, dospel k správne záveru, že osobná starostlivosť matky v tomto prípade je namieste a nie je dôvod na zmenu výchovného prostredia maloletého.

Aj podľa odvolacieho súdu, zmena výchovného prostredia by bola v danej veci rušivým zásahom do procesu výchovy maloletého a prípadné jeho odňatie z výchovného prostredia, s ktorým sa zžil, je s ním citovo spätý, v ktorom chce zotrvať, nie je žiaduca a spravidla by neprosperala jeho telesnému

a duševnému vývoju.. Aj v tomto smere je potrebné uplatniť zásadu stálosti výchovného prostredia, preto zmena pomerov odôvodňuje zmenu rozhodnutia o výchove maloletého dieťaťa len vtedy, ak iné okolnosti prevažujú nad požiadavkou stálosti výchovného prostredia. Tak je to obvykle v prípadoch, u ktorých skôr vykonaná úprava o výchove maloletého sa stane vzhľadom na zmenu pomerov úpravou, ktorá už naďalej nezabezpečuje najpriaznivejšie podmienky na úspešný vývoj dieťaťa. Z tohto hľadiska potom súd pristupuje k zmene rozhodnutia o výchove dieťaťa najmä po zistení zmeny pomerov u rodiča, ktorý doteraz dieťa vychovával. Súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania jednoznačne mal preukázané, že u matky neboli zistené také negatívne veci, ktoré by bránili tomu, aby dieťa zostalo v jej starostlivosti. Rovnakou sa súd ani nestotožnil s tým, že by dieťa malo byť v náhradnej osobnej starostlivosti inej osoby ako rodiča. Bolo správne konštatované, že matka predstavuje pre maloletého osobu, ku ktorej má citovú väzbu, predstavuje pre neho určitú istotu, aj keď nie bez nedostatkov. Aj zo správ z prešetrenia pomerov, ktoré boli vykonané u oboch rodičov, konkrétne, čo sa týka matky, nebolo preukázané, že by bola zanedbaná starostlivosť o maloletého a rovnako neboli ani potvrdené skutočnosti, ktoré uvádzal otec v priebehu konania ohľadne negatív vo výchove matky. I samotná judikatúra je postavená na stanovisku, že u starších detí, ktoré sú schopné formulovať svoje prania a predstavy o ďalšom spolužití s rodičmi, je treba prihliadnuť predovšetkým k ich praniam, zvlášť, pokiaľ aj korešpondujú so závermi zistenými dokazovaním a podloženým stanoviskom aj kolízneho opatrovníka. Kolízny opatrovník v rámci svojho záverečného návrhu na pojednávaní návrh otca na zverenie dieťaťa do jeho starostlivosti zamietol a uviedol, že u maloletého jeho súčasne správanie vníma ako obrannú reakciu. Súd prvej inštancie všetky tieto preukázané skutočnosti zohľadnil, riadne zdôvodnil pri rozhodovaní o návrhu otca na zmenu osobnej starostlivosti vo vzťahu k maloletému A..

22. K námietke otca, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade v tom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis. Namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

23. Vo všeobecnosti odvolací súd uvádza, že pri zabezpečení najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa je potrebné, aby súdy v každom konkrétnom prípade riadne zvažili, ako sa do tohto konkrétneho prípadu premieta stanovisko maloletého dieťaťa. S jeho pribúdajúcim vekom a narastajúcou rozumovou a emocionálnou vyspelosťou bude potom jeho pranie pre výsledný najlepší záujem čím ďalej, tým viac určujúci. Námietky otca v súvislosti so zisťovaním názoru maloletého uvedené v podanom odvolaní odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Ustanovenie § 43 ods. 1 Zákona o rodine kladie dôraz pri rozhodovaní na to, že maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, má právo vyjadrovať ho slobodne vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Súd prvej inštancie názor maloletého v otázke zmeny výchovného prostredia, styku s druhým rodičom – otcom zisťoval nepriamo prostredníctvom kolízneho opatrovníka, znalca, ale aj priamo, a to na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 12.09.2025. Názor maloletého súd prvej inštancie správne hodnotil v kontexte jeho veku, kognitívnej a emocionálnej zrelosti, ako aj vzhľadom na jeho premenlivosť, keďže maloletý je v období puberty.

24. Odvolací súd zvyrazňuje, že súd prvej inštancie zohľadnil vo výraznej miere názor maloletého a jeho vôľu vo vzťahu k otázke osobnej starostlivosti, ako aj styku, pričom vychádzal z názoru, ktorý bol zisťovaný v čase, keď vo veci rozhodol, čiže, je možné hovoriť o aktuálnosti tohto názoru, v dôsledku čoho je možné konštatovať, že názor maloletého bol v konaní zistený riadne. Súd prvej inštancie nevychádzal len z názoru maloletého, ale vychádzal aj z ďalších dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, a aj Znaleckého posudku č. 11/2024 B. J. B., kde v odseku 30. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že zo znaleckého posudku vyplynulo, že dieťa prežíva hlbokú traumou v dôsledku neschopnosti svojich rodičov vytvárať funkčné a pozitívne medziľudské vzťahy, je nútený prispôbovať svoje prežívanie a vonkajšie prejavy očakávaným kladným reakciám oboch rodičov, stavia ho to do konfliktu lojality, a tým pádom do účelového konania, kedy si je vedomý, že akoukoľvek reakciou, najmä spontánnou, ohrozuje vlastnú existenciu, bezpečie, komfort a tak je rizikový aj základný vzťah s druhým rodičom. Samotný znalec v znaleckom posudku uviedol, že rozhodnutie súdu by malo aspoň čiastočne

reflektovať postoje maloletého k forme, resp. spôsobu starostlivosti o jeho osobu. Rovnako znalec odporučil, že je vhodné, aby rodičom pomohli inštitúcie, ktoré sa danou problematikou zaoberajú s tým, že odbornú pomoc by mali absolvovať rodičia.

Zisťovanie názoru sa teda odvíja od práva dieťaťa vyjadriť svoj názor a od práva dieťaťa byť vypočuté. Najlepší záujem dieťaťa je prvoradým hľadiskom, ktoré má súd v konaní skúmať a preto nie je možné určovať ho bez zapojenia dieťaťa do konania, ktorého sa týka, pretože inak by sa dieťa stávalo iba objektom moci dospelých, ktorí by sami určovali, čo je pre jeho blaho najlepšie. Námiety otca, že súd prvej inštalcie neúplne zistil skutočný stav, keď pre potvrdenie slov jeho syna, alebo aspoň ich osvedčenie, nevykonal absolútne nič, slová jeho syna neposudzoval v kontexte toho, kedy a ako došlo k jeho výsluchu a s ktorým rodičom, ako dlho bol alebo nebol v kontakte pred jeho výsluchom, odvolací súd považoval za nedôvodné aj s poukazom na vykonané znalecké dokazovanie, prešetrenie pomerov kolíznym opatrovníkom maloletého, riadne zisťovanie názoru staršieho maloletého.

Zohľadňujúc všetky uvedené skutočnosti, odvolací súd považoval zverenie maloletého do osobnej starostlivosti matky, teda ponechanie maloletého v osobnej starostlivosti matky, za v súčasnosti najlepšie riešenie sledujúce záujem maloletého dieťaťa.

25. Otec odvolaním napadol aj rozsah upraveného (zmeneného) styku s maloletým, pri ktorom došlo k zmene od posledného rozhodnutia. Považoval tento rozsah styku s maloletým za výrazne obmedzený, keďže, na rozdiel od poslednej úpravy styku, súd mu ho upravil iba na 5 hodín mesačne. Mal za to, že súd prvej inštalcie v tejto časti nielen, že nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci, ale aj nesprávne vec právne posúdil, kedy na základe dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu nemalo dôjsť k obmedzeniu styku otca s jeho maloletým synom.

Odvolací súd aj tieto námiety otca považoval za nedôvodné. Dáva do pozornosti otca aj metodiku – Participačné práva dieťaťa (uverejnenú na webovom portáli Ministerstva spravodlivosti SR), ktorej cieľom je v kontexte platných právnych noriem navrhnúť pre súdne konanie postup, ako dieťa informovať o prebiehajúcom súdnom konaní, akým spôsobom zisťovať názor dieťaťa a ako na zistený názor v rámci súdneho konania prihliadať. V metodike je poukazané na potrebu zohľadňovania veku a vyspelosti konkrétneho dieťaťa pri určení miery prihliadania na zistený názor. Názor staršieho dieťaťa nie je možné v zmysle Čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa opomenúť v žiadnom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré sa týka rozhodovania o jeho živote. Táto všeobecná požiadavka sa premieta do povinnosti všeobecných súdov spoľahlivo zistiť názor mladého človeka podľa Čl. 9 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa a Čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa a rovnako do povinnosti súdu považovať jeho pranie za zásadné vodítko pri hľadaní jeho najlepšieho záujmu, a to osobitne za predpokladu, že je mladý človek schopný názor na jeho najlepší záujem vyjadriť a vnímať jeho následky, nemá výchovný problém a schopnosti oboch rodičov zaistiť starostlivosť o dieťa, sú v zásade rovnocenné. Úprava starostlivosti o starších maloletých, ktorá by bola proti riadne zistenému názoru dieťaťa, za situácie, keď nie sú dané špecifické okolnosti rozumne odôvodňujúce odchylenie sa od vyjadreného názoru, predstavuje zásah do súkromného a rodinného života dieťaťa v zmysle Čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a porušuje princíp najlepšieho záujmu dieťaťa podľa Čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa (pozri nález Ústavného súdu ČR zo dňa 15.08.2022 sp.zn. II. ÚS 1626/22).

Preto, ak maloletý, vo veku v čase rozhodovania súdu prvej inštalcie 14 rokov, bol schopný samostatne a slobodne vyjadriť svoj názor a v konaní neboli zistené výchovné problémy s maloletým, či nedostatky v starostlivosti zo strany matky, súd prvej inštalcie správne považoval názor maloletého za zásadné vodítko pri hľadaní jeho najlepšieho záujmu. Vzhľadom na podozrenia otca ohľadom vplyvu matky na maloletého, ktorý, podľa otca, môže byť jednou z príčin odmietania otca maloletým, s prihliadnutím na rozumovú a vôľovú vyspelosť maloletého v čase zisťovania jeho názoru (14 rokov), súd prvej inštalcie zvolil správny postup, keď zisťoval názor bez prítomnosti iných osôb, čím vytvoril priestor pre samostatné a slobodné vyjadrenie názoru maloletého. Aj v tomto smere bolo potrebné povýšiť záujem maloletého nad záujem otca, ktorý bol podľa zápisnice z pojednávania po návrate do pojednávacej miestnosti oboznámený s obsahom zisťovania názoru maloletého. Otec navyše ani v odvolaní nespochybnil to, čo mal maloletý vyjadriť, ale to, že súd prvej inštalcie prihliadal na názor maloletého ako na rozhodujúci pri posudzovaní jeho návrhu a nezisťoval ho v čase, keď otec podal návrh, ale až v čase, keď súd prvej inštalcie vo veci rozhodol.

Odvolací súd na záver poznamenáva, že problematický vzťah otca s maloletým nemožno považovať za výchovný problém na strane maloletého. Otec má zabezpečenú možnosť výchovne vplývať na maloletého počas súdom určeného styku, maloletý vyjadril potrebu kludu, bezpečia, bez nátlaku, bez zaťažovania súdnymi pojednávaniami a práve citlivý postoj otca k potrebám maloletého môže byť pozitívnym impulzom k tomu, aby maloletý nadobúdval dôveru vo vzťahu k otcovi a prirodzenú potrebu tráviť s otcom čas aj vo väčšom rozsahu, ako bol určený rozhodnutím súdu prvej inštalcie.

Všetky ďalšie námietky, ktoré uvádza otec v podanom odvolaní, už boli zohľadnené v konaní pred súdom prvej inštancie, tento sa nimi zaoberal a riadne ich odôvodnil v odseku 45 odôvodnenia rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a naň odkazuje.

26. Je potrebné zdôrazniť, že rodičovské práva a povinnosti sú koncipované na rovnoprávnom postavení oboch rodičov (§ 28 ods. 2 Zákona o rodine) a maloleté dieťa nereaguje len na to, ako sa rodičia správajú k nemu, ale aj na to, ako sa správajú vzájomne voči sebe, keďže základom reparácie vzťahov je predovšetkým komunikácia, odvolací súd bol toho názoru, že v danej veci boli splnené zákonné podmienky aj pre nariadenie výchovného opatrenia vo forme povinnosti podrobiť sa mediácii zameranej na uľahčenie riešenia konfliktných situácií v rodine cez akreditované subjekty, za spolupráce úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, a to vo vzťahu k rodičom, nakoľko medzi rodičmi sa vyhrocuje napätie, rozpory, konflikty, odcudzenie pretrváva a žiadne iné riešenie, než odborná pomoc, nariadená autoritatívnym rozhodnutím súdu za takéhoto stavu nemôže situáciu posunúť želateľným smerom, pričom riešenie situácie neznesie odklad.

Uloženie povinnosti rodičom podrobiť sa poradenstvu spočívajúcemu v práci s rodičmi, sa odvolaciemu súdu javí ako vhodné opatrenie na upokojenie vzťahov a je ponukou pre rodičov, aby sa začali správať spôsobom, ktorý nebude ich maloleté dieťa vystavovať traumám. Poradenstvo nariadené súdom v akreditovanom zariadení má, podľa názoru odvolacieho súdu, potenciál výrazne pomôcť rodičom prekonať nevráživosť, naučiť sa rešpektovať dôležitú úlohu druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa a tomu prispôbiť aj vzájomnú komunikáciu.

Odvolací súd apeluje na oboch rodičov, aby zvážili možnosti, ktoré im sú ponúkané, aby prípadne uzemnili vlastné vyhrotené emócie, agresivitu a animozitu jeden voči druhému a aby sa snažili konfliktnú situáciu v rodine upokojiť, nakoľko ich vzájomné konfliktné správanie a absencia snahy spolupracovať na sanovaní vzťahov sa už negatívne prejavila na ich maloletom synovi, o blaho ktorého by malo ísť rodičom predovšetkým. Spolupráca s akreditovaným zariadením sa javí ako jedno z možných riešení, preto by ho nemali dopredu negovať, ale naopak, mali by vyvinúť snahu a pokúsiť sa turbulentné vzťahy doviest' do štádia, v ktorom by ich maloleté deti netrpeli.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

28. O trovách konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP aplikujúc § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).